U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **Ing. J. S.**, zastoupeného JUDr. Václavem Sedlářem, advokátem se sídlem v Brně, Údolní 5 proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem v Praze 2, Na poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2002 č. j. 32-18951/02,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2002 č. j. 32-18951/02, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 31. 3. 2002 č. j. OB 1/579/02, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení.

V podané žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a vyjádřil nesouhlas s tím, že povinnost správního orgánu rozhodnout o pojistném a penále formou platebního výměru, vyjma pojistného vykázaného organizací, je v § 104g zákona č. 582/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů rozšířena o možnost předepsat dlužné částky na pojistném a penále rovněž formou výkazu nedoplatků. Tento postup měl pro něj nepříznivé důsledky, protože šlo o nedoplatky, které vznikly u předchozího vlastníka jím privatizovaného majetku. Tyto částky, které byly zaevidovány na jeho účet pojistného, ve svých hlášeních nikdy nevykázal a žádným platebním výměrem mu nebyly předepsány. Proto objektivně neměl a ani nemá možnost proti těmto výkazům nedoplatků volit jakoukoliv procesní obranu.

Protože věc nebyla do 31. 12. 2002 Vrchním soudem v Praze skončena, převzal ji a dokončí Nejvyšší správní soud ve smyslu § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. stanoví, že ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, která nejsou

rozhodnutími. Na tom nic nemění skutečnost, že z formálního hlediska rozhodnutími nepochybně jsou, pouze však nejsou takovými rozhodnutími, která zakládají žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Právě takovým úkonem je rozhodnutí žalovaného, jehož přezkumu se žalobce domáhá. Žalobce napadeným rozhodnutím nemohl být zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo.

Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) poskytuje v § 62 a násl. možnost, aby řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, bylo na návrh účastníka obnoveno, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v § 62 odst. 1. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím o žádosti o povolení obnovy pravomocného správního rozhodnutí. V důsledku toho, že žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a obnova řízení nebyla tedy povolena, zůstalo rozhodnutí pravomocné a sféra materiálních práv a povinností žalobce nebyla nijak dotčena, takže napadeným rozhodnutím nebyla založena, změněna, rušena ani závazně určena jeho práva a povinnosti. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo pouze pravomocně rozhodnuto o tom, že věc pravomocně skončená nebude předmětem obnovy řízení. Nebude tedy znovu zasahováno do věci pravomocně skončené a nedojde k jejímu opětovnému projednání ve správním řízení. Hmotná práva a povinnosti žalobce, o nichž již bylo rozhodnuto Okresní správou sociálního zabezpečení v Uherském Hradišti dne 29. 2. 2000 pod č. j. 354/98/00, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 4. 2000 pod č. j. C 88/1052/00, zůstala napadeným rozhodnutím nedotčena.

Nejvyšší správní soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu